

**[Drachmann.]**

nederne Februar og Marts, tror jeg alligevel ikke, man skal tillægge for megen Betydning. Vi har gjort opmærksom ogsaa paa dette; men allerede den Gang vidste man, hvad der var under Opsejling i Genève, og det hele er jo en blodig Ironi over den Maade, hvorpaa man overholder Moralens fra de høje kontraherende Parters Side.

Men saa kom den højtærede Minister med en Bemærkning, og den vil jeg gerne anholde, thi det er i Virkeligheden Hovedhjørnesteinen, naar det drejer sig om de Betragtninger, vi gensidigt repræsenterer. Den højtærede Minister mente, at i alt dette — og han indrømmede jo, at der var nogle Forhøjelser — var der ikke meget, som angaar danske Interesser.

Det er nu kun gradueret rigtigt, for der er en Del, men derom tror jeg ikke, Ministeren og jeg skal blive uenige, i alt Fald skal vi ikke optage Tingets Tid hermed, og de er ret aggressive de Toldforhøjelser, der rammer vore Interesser direkte. Men bortset herfra er det jo en Kendsgerning, som vi maa slaa fast og rette os efter, at enhver Toldforhøjelse, kommende fra et hvilket som helst Land ude omkring, indsnævrer bestaaende Markeder og maa derigennem automatisk forøge Presset af den internationale Varestrøm paa det relativt ubeskyttede danske Marked.

Det er Humlen i det hele, det er Alfa og Omega, og det er det, der gør, at vi i Virkeligheden bliver, om ikke direkte, saa indirekte nok saa haardt ramt af disse Foranstaltninger. Vi har ogsaa set et Eksempel herpaa; jeg kan saaledes oplyse, at den tyske Skotøjstold i Fjor, der var rettet mod Czekoslovakiet, blev effektivt overfor Tyskland, men straks satte den czechoslovakiske Eksport ind med saa meget større Kraft heroppe, fordi Fabrikkerne, naar de ikke kan sælge det ene Sted, med saa meget større Styrke vender sig mod de frie Markeder, de ellers kan komme i Lag med — de skal jo helst have afsat deres Produkter.

Det er derfor, vi med fuld Føje kan sige, at disse Forhøjelser rammer os, og det er ogsaa derfor, at hele Konventionen ikke er noget værd for os, saa længe den stiller de Stater frit, der fører en aggressiv og aktiv økonomisk Politik, medens vi afskærer os fra at gøre Gengæld.

Den højtærede Minister mindede derefter om de forskellige Faser og mente, at jeg ikke havde haft Ret i at omtale den første Fase som Ligegyldighedens Periode. Jeg omtalte nu ikke Udenrigsministeriets

Arbejde, men citerede det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og omtalte alt det, han var Talsmand for, og hvis hans Ord ikke er Udtryk for en ophøjet Ligegyldighed, saa ved jeg ikke, hvad der er Udtryk for Ligegyldighed.

Men Ministeren forsikrede, at de paa-gældende Myndigheder havde været aarvaagne straks. Jeg tror desværre, man havde et vist Indtryk her, ogsaa i officielle Kredse, af, at det vilde gaa bedre, end det saa ud til. Men desangaaende vil jeg sige: Hvori gav denne Aarvaagenhed sig Udslag? Hvad sagde man til Tyskland? Naar man ikke har andet end en negativ Handelspolitik, har man heller ikke noget virkeligt Forhandlingsgrundlag, og her kommer vi tilbage til Kærnen i hele Sagen: de Forhandlingsinstrumenter, vi har overfor Tyskland og andre Lande, er ikke tilstrækkelige.

Det er udmærket, at man anvender megen Energi paa den teoretiske Advokatur for vore Interesser og holder sig i nøje Føling med Landbrugsraadet, hvad der jo ikke er vanskeligt med dets Mangel paa aktiv Politik; men det er dog Resultaterne, det kommer an paa, og disse Resultater har ikke været gode for danske Interesser.

Jeg vil gerne rette en Fejltagelse, jeg begik før; det var ganske rigtigt, som Ministeren sagde, i August, dette Møde fandt Sted i Berlin, og ikke i Oktober, som jeg sagde — jeg beder undskyldte Forvekslingen.

Videre fortsatte Ministeren med at erkende, at de svenske og finske Kontingenter var smaa og betydningsløse for det tyske Landbrug — og det var altsaa derfor, man kunde faa det igennem, og følgelig var de smaa og betydningsløse i sig selv, ogsaa for Svenskere og Finner. Dette Synspunkt har jeg ikke noget imod at tiltræde; men jeg maa have Lov til at hævde, at saadan videre venskabeligt var det jo ikke overfor os, hverken fra svensk eller finsk Side, og ved hele denne Gennemhulning af Mestbegunstigelsen, ved denne Opstilling af Kontingenter paa den ene Side og Præferencer paa den anden, er vi endt i den Blindgade, hvori vi efter vor Mening nu snart befinder os ved Afslutningen, og som nok de virkelige Begivenheder skal understrege at vi har haft Ret i at hævde.

Ministeren sluttede med at sige, at det, der var det mest værdifulde for os, og det, der nu kunde opnaas i Genève, var at faa Klarhed. Jeg har ikke noget imod at faa Klarhed over Mestbegunstigelsen, blot den bliver til Fordel for den traditionelle danske Handelspolitik, saa det